Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.,
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 136. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 15-го ЧЕРВНЯ 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JUNE 15, 1977 No. 136. VOL. LXXXIV.

В ТОРОНТІ ПОМЕР МИТРОПОЛИТ УГПЦЕРКВИ МИХАЇЛ

Торонто, Канада. — Газета „Вісник", орган Української Греко-Православної Церкви в Канаді інформує в числі з 1-го червня ц.р., що 18-го травня ц.р. упокоївся в Бозі на 93-му році життя Блаженніший Митрополит Михаїл, Архиєпископ Торонта і Східньої Єпархії. Владика Михаїл народився 10-го липня 1885 року в родині Никифора і Анастасії Хороших в селі Федорівка, біля Чигирина в Україні. Закінчив духовну семінарію та історично-філософський факультет Київського університету. В травні 1912 р. єпископ Никодим висвятив його на диякона, а в квітні 1920 р. єпископ Димитрій Вербицький — на священика. Під час остаточного наступу влади на релігію і процесу проти Спілки Визволення України комуністична влада ув'язнила о. Федота і він пройшов усі тортури ҐПУ, а опісля був засуджений на 8 років концтаборів. В 1941 р. релігійне життя починає спонтанно відроджуватися і о. Федот організує разом з іншими священиками Вище Церковне Управління в Кіровограді. В 1942 р. о. Федота обирають кандидатом на єпископа. З благословення тодішнього Адміністратора УАПЦеркви в Україні — Архиєпископа Полікарпа, Владики Ніканор і Ігор висвячують о. Федота на єпископа Кіровоградського з ім'ям Михаїл. В листопаді того року Владику Михаїла іменують Архиєпископом і призначують у Миколаїв. В 1944 р. починається скитальчий шлях Архиєпископа Михаїла, який завів його до столиці Баварії Мюнхену. Там він організує церковне життя і Богословську Академію та стає її першим урядуючим куратором. Рішенням Собору Єпископів

Св. п. Блаженніший Митрополит Михаїл

Владика в 1948 р. переїздить до Бельгії, а в 1950 р., на запрошення Консисторії УГПЦеркви в Канаді, переїздить на постійний побут в Канаду. На Церковному Соборі в 1951 р. відкликує свою кандидатуру в користь Митрополита Іларіона та приймає від Собору обрання на Архиєпископа Торонта і Східньої Єпархії. В часі занедужання Блаженнішого Іларіона, переймає становище Первоієрарха УГПЦеркви, а 15-й Собор Церкви нагороджує його саном Митрополита з титулом Блаженніший. З огляду на вік і стан здоров'я Церковний Собор звільняє його з обов'язків керівництва Церквою і обирає на його місце Архиєпископа Андрея. Владика Михаїл залишається на становищі Архиєпископа Торонта і Східньої Єпархії до кінця життя.

Архиєрейські похоронні відправи, очолені Блаженнішим Владикою Андреєм, Митрополитом Вінніпеґу і всієї Канади, відбулися у вівторок, 31-го травня ц.р. в Катедрі св. Володимира в Торонті. Тіло зложено на вічний спочинок на цвинтарі „Проспект".

Управа НТША прийняла плян різногранної діяльности

В часі засідання НТША (зліва): науковий секретар проф. д-р М. Чировський, голова НТША проф. д-р Я. Падох і д-р В. Нестерчук.

Ню Йорк. (ік). — 8-го червня ц. р. відбулося засідання Президії Наукового Т-ва ім. Шевченка у складі 10-ох членів та 11-го червня засідання повної Управи у приявності 21 осіб. На засіданні Президії був приявним, між иншими, перший заступник голови проф. Р. Максимович із Філядельфії, репрезентант НТША в Екзекутиві УККА, який взяв на себе обов'язок приєднувати до НТША наших молодих учених, як теж дбати про підвищування у ступнях звичайних членів і членів-кореспондентів до ступня членів дійсних. Був теж приявним попередній голова НТША проф. О. Андрушків, тепер голова Контрольної комісії і делегат НТША до Головної Ради. На засідання Управи прилетів проф. С. Горак із Чарльстону біля Чікаґо, заступник голови, — прибули теж численні позамісцеві члени-науковці, головно із стейтів Ню Джерзі і Пеннсильвенія. Проводив новообраний голова НТША — д-р Я. Падох, секретарював інж. Р. Кобринський. Обміркувано та прийнято рішення у різних справах, однаково адміністраційних (організація канцелярії, відновлення помешкання на 2-му поверсі, що його була займала Централя УККА, — придбання канцелярійних машин, замовлення нових фірмових друків і тп.), як теж видавничо-наукових і фінансових. У виконанні постанов попередньої Управи, Загальних

(Закінчення на стор. 4-ій)

ГОЛОВА ЛМКЛЮБУ ВИЙШОВ З ЛІКАРНІ

Ню Йорк. — З Літературно-Мистецького Клюбу повідомляють, що голова цього Клюбу, інж. Іван Жуковський, після двотижневого перебування в лікарні, дня 10-го червня ц. р. вернувся додому і перебуває надалі під лікарською опікою. Управа і Членство ЛМКлюбу щиро бажають своєму голові швидкого повороту до здоров'я і до клюбових та професійних обов'язків.

Совєтські власті придержали в Москві американського кореспондента

Москва, СССР. — У суботу, 11-го червня, совєтська поліція заарештувала кореспондента щоденника „Лос Анджелес Таймс" Роберта Тота, притримала його три години буцім то за те, що він отримав „секретний" документ від російського науковця. Р. Тот, який закінчує своє трирічне перебування, виїжджає із СССР в наступному тижні, заявив в опублікованому на Заході його власному репортажі, що цілий інцидент був заарангований КГБ, щоб, за його словами, нап'ятнувати ще одного американського журналіста, як шпигуна. Репортаж Тота появився у понеділок, 13-го червня, після цього, як новинки про цей інцидент появилися в недільних виданнях американських щоденників. У своєму репортажі Тот стверджує, що його текст, перечитали і переклали під час переслухання поліцією і службовцем КГБ в приявності американського віцеконсула Ларрі Наппера, до якого Тотові дозволили потелефонувати щойно за дві і пів години. Тот рівнож заявив, що він відмовився підписати поліційну версію документу, в якому говориться, про одержання ним „державних секретів від совєтського громадянина".

У суботу вранці, розповідає Тот, він вибирався до крамниці із порожнім дзбаночком, щоб купити квасну сметану до кав'яру в приготуванні прийняття з нагоди ґрадуації його доньки з восьмиклясної школи. На кілька хвилин раніше він одержав телефон від російського науковця Валерія Пєтухова, голови біофізичної ляборaторії державного інституту медичних біологічних препаратів, який повідомив Тота, що хоче негайно з ним стрінутися та передати йому свою працю з ділянки парапсихології для евентуальної публікації на Заході. Тот познайомився з Пєтуховим раніше цього року за допомогою дисидентів і в розмовах з ним виявив зацікавлення йоко теорією про примінення парапсихології в мілітарній ділянці, але сказав йому, що зможе щось написати тільки тоді, коли Пєтухов докаже свою теорію. Пєтухов сказав, що йому вкінці пощастило доказати теорію і бажав негайної зустрічі, відкидаючи пропозицію Тота стрінутися в понеділок.

Тот зустрів Пєтухова недалеко від свого мешкання і цей передав йому понад 20 аркушів писаного паперу, включно із статистичними таблицями і знімка-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Колеґія св. Андрея у Вінніпеґу отримала формальну афіліяцію при Манітобському університеті

Вінніпеґ, Канада (КУК). — Рішенням сенату Манітобського університету дня 7-го червня 1977 признано статус афіліяції української Колеґії св. Андрея з тим, що засяг і деталі цієї афіліяції будуть уточнені на протязі наступного шкільного року.

Почавши від 1964 року, Колеґія св. Андрея діє, як єдина в світі академія студій української православної теології, включно зі студіями української мови й культури, з яких користають сотні українських студентів з усіх країн вільного світу.

У модерному будинку Колеґії св. Андрея є резиденційні приміщення для 80 студентів враз з повним вивінуванням викладових заль для всіх потрібних курсів. Ректором колеґії є о. прот. М. Юрківський.

Студенти в Ратґерсі здобули нагороди з української літератури

На весняному семестрі курсу української літератури в перекладі в Ратґерс університеті, в Ню Бронсвіку, брали кредитований курс 22 студентів та двоє слухачів. Курс сконцентровано на українській драмі XX століття. За найкраще написані праці під час цього й попереднього осіннього семестрів дві студентки отримали нагороди: Роксоляна Стойко (президент Українського Студентського Клюбу) за переклад драми Лесі Українки „У пущі" та Зірка Галібей за порівняльну працю Довженкового сценарія „Тарас Бульба" та одноіменного твору Миколи Гоголя. Нагороди за успіхи на курсі української літератури вже третій рік спонзорує п-ні Галина Костюк із Трентону.

Цієї осени курс української літератури в перекладі ч. 259 (3 кредити за курс) буде зосереджений на прозі від П. Куліша до М. Коцюбинського й В. Стефаника. Твори розглядатимуть на тлі доби та існуючих літературних стилів в Европі. Як і на попередніх курсах викладатиме д-р Лариса М. Л. Онишкевич. Виклади будуть у вівтірки від год. 4:45 - 5:30 та п'ятниці від год. 11:30 - 12:45. За іншими інформаціями можна телефонувати до Славістичного департаменту, Ратґерс — Ню Брансвік (201) 932-7366.

В кінці цього тижня відбудеться зустріч студентів — нових членів УНСоюзу на Союзівці

Джерзі Сиги, Н.Дж. — З Головної Канцелярії УНС інформують, що в суботу 18-го і неділю 19-го червня ц.р. Адміністрація Союзівки під керівництвом управителя Володимира Кваса приготовляє окрему розвагову програму для студентів — нових членів УНСоюзу, які ставши членами, в часі спеціяльної акції з нагоди 200-річчя Американської Незалежности і 100-річчя українського поселення в Америці, отримали безплатне перебування на Союзівці.

Управнені до безплатного перебування на Союзівці протягом кінця тижня є студенти у віці між 16-им і 23-им роком життя, які забезпечилися від липня до грудня 1976 року на більші суми забезпечення та заплатили першу річну вкладку. Студенти західних стейтів, які є задалеко віддалені від Союзівки, мають можливість використати свій безплатний „вікенд" на оселі Української Кооперативи Самодопомога — „Равнд Лейк" біля Чікаґо.

Із згаданого безплатного перебування на українських Оселях має нагоду скористати понад 70 молодих хлопців і дівчат, які купили в УНСоюзі життьове забезпечення на суму понад 400,000 долярів.

Розвагову програму в суботу ввечері виконають молоді таланти — працівники Союзівки, а опісля відбудеться забава з танцями при звуках оркестри Союзівки.

Всіх студентів і студенток, які вибираються їхати на зустріч проситься телефонічно повідомити Адміністрацію Союзівки на число: (914) 626-5641.

ЗСА АҐРЕСИВНО ПРОДОВЖУВАТИМУТЬ СВОЮ ВІДДАНІСТЬ СПРАВІ ЛЮДСЬКИХ ПРАВ — ЗАЯВЛЯЄ ПРЕЗИДЕНТ КАРТЕР

Вашінгтон. — „Коли ми агресивно і рішучо продовжуємо нашу відданість принципові, що уряди повинні добре обходитись із громадянами, що воля людини є одним із найважливіших стримлінь і зобов'язань нашої держави — то я вважаю, що це правильний спосіб діяння", — заявив президент Джіммі Картер на своїй 9-ій з черги пресовій конференції, яка відбулася в понеділок, 13-го червня, і була передавана на телебаченні і по радіо. Ці слова Президента наступили у відповідь на запит одного журналіста щодо посиленої критики Москви проти президента Картера за його виступи в обороні людських прав. Президент, зазначуючи, що його оборона цих прав має універсальний характер, бо не стосується тільки Совєтського Союзу, а всіх країн світу, теж сказав, що переконаний, що Америка повинна „далі агресивно виконувати це своє зобов'язання" та що він не має жадних сумнівів у цій справі. Він заявив, що напади на нього в совєтській пресі безпідставні, додаючи, що Москва правдоподібно відчуває натиск світової опінії за порушення людських прав в СССР і тому совєтські лідери хочуть звалити вину за це на нього, Картера.

Відкидаючи напади Москви, Президент сказав, що він і його уряд бажають поліпшення відносин із Совєтським Союзом і вказав, що, наприклад, цього тижня розпочинаються переговори між представниками ЗСА і СССР в справі цілковитого припинення атомових вибухів-випробувань, що продовжуються переговори відносно нового договору щодо обмеження чи навіть зменшення кількости стратегічної нуклеарної зброї, як теж зазначив, що незабаром розпочнуться наради в справі демілітаризації Індійського океану. Отже, — сказав Президент, — Америка бажає встановити кращі зв'язки з СССР, але не може припинити своєї оборони людських прав.

На пресовій конференції президент Картер категорично заперечив твердження совєтських властей, що жид-дисидент Анатолій Щаранський співпрацював з Центральною Розвідчою Агенцією (Сі-Ай-Ей), зазначаючи, що він точно провірив цю справу. Як відомо, арештованому Щаранському совєтські чинники закидають шпигунську співпрацю із Сі-Ай-Ей і „зраду батьківщини", а за такі провини в СССР засуджують на кару смерти або досмертне ув'язнення. Заперечуючи, що Щаранський колинебудь співпрацював із Сі-Ай-Ей, президент Картер сказав, що не плянує зустрічатися із дружиною Щаранського, яка тепер перебуває в ЗСА.

Президент минулого по-

(Закінчення на ст. 3-ій)

Президент Картер під час пресової конференції минулого понеділка.

Помер Томас Кларк, колишній член Найвищого Суду ЗСА

Ню Йорк. — У понеділок вранці тут на 77-му році життя помер Томас Кларк, який від 1945-го до 1949-го був генеральним прокуратором ЗСА, призначений на той пост президентом Гаррі Труманом, а відтак протягом 18 років був визначним членом Найвищого Суду ЗСА. Як член цього Суду Томас Кларк переважно займав консервативне становище щодо інтерпретації Конституції ЗСА в різних судових рішеннях і тому його часто критикували ліберальні законодавці і коментатори. Він помер у домі свого сина, Ремзі Кларка, який теж був генеральним прокуратором ЗСА, але визначався своїми ліберальними поглядами. Як іфнормовано, Ремзі Кларк недавно повідомив, що на прохання родин і приятелів Миколи Руденка і Олексія Тихого, арештованих членів Української Громадської Групи Сприяння Виконанню Гельсінкських Угод, як теж Юрія Орлова, члена аналогічної Групи в Москві, він погоджується бути їхнім адвокатом під час їхніх судових розправ, якщо отримає від совєтських властей в'їздну візу.

Садат одобрює усунення Подґорного

Каїр, Єгипет. — Єгипетський президент Анварель Садат висловив вдоволення з усуненням Ніколая Подгорного з Політбюра Комуністичної партії СССР, публічно стверджуючи, що Подгорний свого часу „образив" єгипетське військо.

Промовляючи до вояків 3-ої єгипетської армії під час відвідин Суезу у вівторок, 7-го червня, А. Садат пригадав, що він ще в червні 1973-го року відмовив пропоновані совєтським амбасадором відвідини Подґорного в Єгипті. Це було чотири місяці перед ізраїльсько-арабським конфліктом.

„Я сказав амбасадорові, що не можу прийняти особи, яка знеславила єгипетські і арабські війська", заявив Садат, додаючи, що тепер „совєтські лідери самі пізнали якою людиною є Подґорний". Садат не уточнив в який саме спосіб Подґорний знеславив арабські війська.

Свою промову Садат виголосив три дні перед виїздом єгипетського міністра закордонних справ Ізмаїля Фагмі до Москви на розмови в справі встановлення кращих відносин поміж Єгиптом і СССР.

НОВА ЗАЯВА В СПРАВІ ГОЛОДУЮЧОГО БАРЛАДЯНУ

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). — На Захід продісталися протестні заяви мешканців Одеси на захист арештованого 2-го березня 1977 року Василя Барладяну.

Перша заява є адресована старшому слідчому Одеської обласної прокуратури В. Гуленкові. У ній читаємо:

„2 березня 1977 року був заарештований В. Барладяну, близька нам людина. Знаючи добре В. Барладяну, ми впевнені, що його ув'язнення під час попереднього слідства є зайве і несе зі собою надзвичайні страждання для нього і для його родини. Тому ми звертаємося до Вас з проханням переглянути можливість віддати Барладяну нам на поруку, що є передбачене статтею 152 КПК УРСР.

Ми надіємося, що Ви підете нам на зустріч, беручи зокрема до уваги те, що, як Вам відомо, з першого дня арешту Барладяну проголосив голодівку. Зрозуміло, що стан його здоров'я викликає у нас глибоке затривоження. Воно посилюється ще тим, що за весь час ув'язнення Барладяну ніхто з його родини і близьких друзів не мали з ним побачення. Досьогодні ніхто з нас не одержав інформацій про стан його здоров'я. Ми не маємо також ніяких документів, які могли б свідчити про стан в якому він знаходиться.

Цю заяву ми просимо розглядати як писемне зобов'язання. Ми ручаємось за належну поведінку і присутність обвинуваченого на викликах і зобов'язуємося кожночасно доставити його в органи слідства і суду.

Підписи: Барладяну В., Вишневецький Г., Данилян Є., Голумбієвська А., Сіра В., Сірий Л., Тимчук Л., Михайленко А., Городенцев Ю."

Вслід за цією заявою, ті самі особи звернулися листом до Міжнародного Червоного Хреста (копія до Міжнародної Амнестії), в якому, після з'ясування основних фактів життя

(Закінчення на стор. 4-ій)

Джіляс закликає Захід до посиленої акції в ділянці людських прав

Београд, Югославія. — Асошіейтед Пресс інформує, що відомий югославський дисидент, колишній теоретик марксизму в Компартії Югославії і близький приятель теперішнього президента Тіта, Мілован Джіляс, знову виступив з апелем до країн західнього світу, щоб вони посилили тиск на Совєтський Союз і інші комуністичні країни, щоб вони додержувались Гельсінкських постанов в ділянці людських прав. Таку кампанію, на думку Джіляса, треба повести особливо тепер, коли відбувається перша фаза другої Европейської конференції для справ безпеки і співробітництва в Београді і де ті справи повинні зокрема бути сильно наголошені. На думку Джіляса, не можна продовжувати політику детанту без пошанування людських прав і цю справу повинні взяти під увагу західні країни. „Головними принципами політики детанту", — заявив Мілован Джіляс в інтерв'ю з західніми кореспондентами, — є зберігання і нагляд за людськими правами, а не тільки поліпшення відносин на відтинку торгівлі.

Посадник Гобокену Стів Каппісллo (перший зліва) підписує документ, проголошуючи тиждень між 11 і 18 червня „Братським Тижнем", вшановуючи окремим способом Український Народний Союз в Гадсон Кавнті, який займається забезпеченевою, суспільно-громадською і допомоговою акцією в цілій країні. На фото (зліва): посадник Гобокену Стів Каппісллo, головний предсідник УНС Йосип Лисогір і головний касир пані Уляна Дячук.

У Філядельфії помер о. Станислав Дашо

Філядельфія. — У понеділок, 13-го червня, після короткої але тяжкої недуги тут помер на 87-му році життя о. проф. Станислав Дашо, колишній крилошанин Перемиської дієцезії, довголітній катехит у Старому Самборі та в таборі для переселенців у Новому Ульмі, учасник Визвольних Змагань у рядах Української Галицької Армії, а в Америці — довголітній парох у Медисоні, Іллиной.

Єрейські похоронні відправи відбудуться в четвер, 16-го червня, о год. 7.30 вечора в церкві Царя Христа при вулицях 17-ій і Каюґа у Філядельфії. В п'ятницю, 17-го червня, після похоронних відправ у 10-ій год. рано Тлінні останки будуть перевезені на цвинтар Пречистої Діви Марії на Факс Чейсі, Па.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Беоґрадська конференція

Сьогодні, в середу, 15-го червня, в столиці Югославії, розпочинається конференція, яка має за завдання розглянути наслідки Гельсінкського домовлення, що його в 1975-му році підписало 35 держав, включно із ЗСА та Совєтським Союзом. Спершу мають проходити підготовчі наради, які правдоподібно триватимуть коло шість тижнів, а головна конференція відбудеться у вересні або жовтні.

Не зважаючи на те, що теперішні наради мають мати тільки підготовчий характер, то ці наради дуже важливі, бо на них вирішать такі справи, як порядок остаточних нарад, головні теми до обговорення і пляни на майбутнє. Важливість підготовчих нарад полягає в тому, що країни вільного світу, зокрема ЗСА, вже раніше зазначили, що хочуть, щоб у Београді вичерпно продискутувати питання: чи від підписання Гельсінкської угоди додержано всі постанови цього домовлення, як теж щоб були точно вказані приклади недодержання різних постанов. Натомість держави комуністичного бльоку, спеціяльно Совєтський Союз, хочуть, щоб на вересневій-жовтневій конференції головна увага була присвячена плянам на майбутнє, а не питанню дотримання чи недотримання постанов Гельсінкської угоди.

Така настанова Москви і її сателітів зрозуміла, бо, як вказав президент Джіммі Картер у своєму 93-сторінковому звіті, що його минулого тижня передав Конгресовій комісії нагляду над виконанням Гельсінкської угоди, Совєтський Союз та інші комуністичні держави не дотримали більшість із постанов угоди, зокрема тих, які стосуються пошанування людських прав.

За прикладами не треба довго шукати. Москва обіцяла прикласти зусиль в справі вільнішого обміну людьми, інформаціями та ідеями. Однак, совєтські власті далі дуже обмежують еміґрацію із СССР, заглушують радіопередачі із країн Заходу, не дають доступу пересічним громадянам до західньої преси та інших публікацій тощо. На тому не кінець. Кремль продовжує порушувати політичні, національні, релігійні та загальнолюдські права своїх громадян, продовжує свою русифікаційну політику під гаслами „злиття народів" і творення „єдиного совєтського народу", а тих, які вказують на незаконність цих дій Москви, покликаючись на Універсальну Декларацію Людських Прав, на совєтську конституцію, як теж на самі Гельсінкські домовлення, — совєтські власті арештують і запроторюють до в'язниць, концтаборів і закладів для умово хворих. Протягом останніх кількох місяців горезвісне КҐБ заарештувало провідних членів Громадських Груп Сприяння Виконанню Гельсінкських Угод, між ними членів Української групи Миколу Руденка, Олексія Тихого, Миколу Матусевича і Мирослава Мариновича.

Отже, як бачимо, Москва має причини бажати, щоб в Београді не звертали уваги на дворічний період, який проминув від підписання Гельсінкської угоди. Совєтському Союзові багато вигіднішим було б, щоб в Београді говорилося про „пляни на майбутнє", бо це теоретична справа, а не конкретні приклади порушення Гельсінкських домовлень Москвою.

А совєтські власті не тільки не додержували тих постанов, які входили в т. зв. „третій кошик", тобто, тих, які стосуються людських прав, але і теж не виконали й інших частин домовлення. Деякий прогрес запримічено щодо дотримання постанов, які охоплені загальним заголовком „збільшення довір'я між державами", наприклад, Москва наперед повідомила про деякі запляновані військові маневри і допустила на них закордонних спостерігачів. Але тоді все одно так обмежила їхню спроможність спостерігати, що фактично великої користи для справи світового миру з того жесту совєтських властей не було. Ще менше зробила Москва і її сателіти в ділянці поліпшення економічної співпраці між країнами Сходу і Заходу, хоча таку співпрацю передбачено Гельсінкським домовленням.

Згідно з твердженням самого президента Картера чи чільних членів його уряду, делеґація ЗСА на Беоґрадську конференцію, тобто, і в час підготовчих нарад, і на вересневій-жовтневій сесії, видвигатиме питання порушення всіх постанов Гельсінкської угоди, зокрема тих, які стосуються людських прав, та вимагатиме, щоб в майбутньому ці постанови таки були дотримані. Треба надіятися, що американська делеґація запевнить, що справа порушення людських прав Совєтським Союзом та його сателітами буде включена в порядок остаточних нарад і вичерпно обговорена, бо не можна дозволити на те, щоб Москва без жадних консеквенцій ломила ще один міжнародний договір, як теж не можна завести сподівань оборонців людських прав у Совєтському Союзі, які надіються на підтримку урядів країн вільного світу і підтримку публічної опінії у тих країнах у боротьбі цих дисидентів проти комуно-російського беззаконня.

Роналд Ріґен критикує політику президента Картера щодо людських прав

Ню Йорк. — У четвер, 9-го червня, Роналд Ріґен, колишній республіканський губернатор Каліфорнії й один із кандидатів на пост президента під час минулорічних правиборів, заявив на полуденку Асоціяції для справ закордонної політики, що президент Джіммі Картер у своїх виступах в обороні людських прав надто часто критикує приязні до ЗСА країни, наприклад, Чіле, Арґентину, Бразилію тощо, замість звертати увагу на постійне поширення впливів Совєтського Союзу.

Ріґен признав, що деякі приязні до ЗСА держави „до якоїсь міри" порушують права своїх громадян, але твердив, що ті держави не становлять загрози для інших країн, а нотомість Совєтський Союз, який є найбільшим порушником людських прав, постійно скріплює свої впливи в різних частинах світу, наприклад, в південній Африці, використовуючи для того кубинські військові частини. Роналд Ріґен твердив, що в час, коли впливи Заходу слабнуть, а Совєтського Союзу зростають, уряд ЗСА повинен звертати більшу увагу на небезпеку з боку комуністичного бльоку, замість постійно критикувати приязні держави за „деякі випадки порушення людських прав."

Д. Штогрин

ЗА ТРИВАЛИЙ ПАМ'ЯТНИК 100-РІЧЧЯ УКРАЇНЦІВ В ЗСА

II

Якщо так, тоді нам належиться така сама допомога для плекання нашої культури й нуки, як її одержують інші етнічні групи; ми ж платимо такі самі податки. Нам належиться повне признання і оплачування науки українських предметів передусім у стейтових університетах, як рівнож у середніх школах, в яких є достатня кількість українських дітей. З другого боку, наші культурні, наукові, чи громадські централі ніколи й не плянували, щоб здвигнути відповідний пам'ятник у 100-річчя хай і своїми власними силами. Українська громада взагальному національно дуже свідома і жертвенна і напевно не було б великого труду зібрати навіть більші фонди на оригінальний і корисний цілій громаді пам'ятник, як це роблять американці з нагоди своїх подібних річниць, зокрема у 200-річчя американської революції. Для прикладу згадаю, що два містечка, в яких я живу і працюю відзначили свою національну річницю тим, що перше — Шампейн, яке нараховує 59,000 населення, побудувало власними коштами новий будинок своєї публічної бібліотеки, що коштує кругло 2 мільйони долярів, а друге — Урбана з 28,000 мешканців здвигнуло за один мільйон дол. новий центр для молоді. Українська громада в ЗСА, яка нараховує в кількадесят разів більше своїх свідомих членів, на жаль, не спромоглась на хоч би такий пам'ятник, як один із зґаданих, тоді, як українські музеї і книгозбірні в Чікаґо, Клівленді, Детройті та інших містах з прецінними історичними речами, книгами і документами містяться у старих приміщеннях без жадного вогневого забезпечення та потрібних середників існування; без сумніву призначені на повільну, але фактичну загибель.

Одначе, в цій радше нерадісній ситуації, ясніє промінь світла, який дійсно звеличує цей рідкісний ювілей української спільноти в ЗСА і стає тривалим пам'ятником її сторіччя. Цей пам'ятник поклав визначний, культурно-суспільний діяч та один з піонерів українських професіоналістів в Америці, д-р Роман Смук, який в 1976 році заснував у пам'ять свого погибшого сина Українсько-Американську Фундацію, вкладаючи в основний її фонд і тим самим даруючи українській громаді у соту її річницю частину свого майна у висоті 250,000 дол. Стараннями д-ра Смука Фундація оформилась організаційно і правно, як інкорпороване всеукраїнське неприбуткове товариство, на чолі якого стоїть вибрана Управа і Рада Директорів. У склад останніх входять представники українських культурних, релігійних, економічних, асекураційних і наукових організацій, в чому являється запевнення, що Фундація є відкрита для кожного свідомого українця; кожен член української громади в Америці може стати її членом і вкладати свій фонд і, з другого боку, кожен вчений, що працює над українською проблематикою, зокрема кожен український вчений та студент може звертатись до Фундації за стипендією, чи допомогою для наукового досліду, або видання вже готової праці. За своїм статутом Фундація не буде обмежувати свої грошові дотації лише для осіб, але й буде допомагати українським культурним і науковим інституціям в розбудові їхньої діяльности, чи в переведенні спеціяльних проєктів, як окремих симпозіюмів, видання наукових збірників, монографій і т.д. З допомоги Фундації зможуть користати також наші мистці, поети і письменники, автори мемуарів, чи дитячої літератури та шкільних підручників.

Система культурно-наукового життя в Америці побудована в той спосіб, що фундації відограють в ньому не одну з першорядних роль, але таки першорядну ролю. Американський поважний вчений, дослідник, чи студент високої школи, який прагне осягнути найвищий науковий ступень, не може собі навіть уявити, щоб обійтися без допомоги для своєї праці від однієї із багатьох фундацій, включно з такими чоловими, як Фундація Форда, Рокефелера, Ґуґенгайма і т.д., з яких користали і деякі українські вчені. Одначе, всі ці фундації, зберігаючи свою програму, уділюють грошову допомогу передусім тим, які працюють над такими працями, які ця програма із своєї точки зору признає, і таким чином суто українські праці, як і праці про інші східньо-европейські, зокрема члени поневолених народів взагальному не можуть розраховувати на допомогу, чи поважну стипендію від них. Якщо ж в окремих, до речі, дуже рідкісних випадках якась із цих фундацій і позитивно розгляне прохання на уділення стипендії для праці з української проблематики, тоді звичайно подає свої вимоги, які часто протирічать об'єктивному насвітленню даної проблеми з української точки зору. Чи ж не пригауємо відомої допомоги, що її уділила була Фундація Форда нашим — УВАН та НТШ на окремі видання, проти чого виступили були українські культурні і громадські організації у 50-их роках. Цю власне проблему пізнали ще завчасу наші сусіди і брати по недолі, литовці, лотиші та чехи, і ще тоді заснували свої власні фундації, які сьогодні обертають мільйоновими сумами і спроможні всеціло обслужити свої культурні та наукові потреби. Поляки й москалі мають до диспозиції по кілька своїх потужних фундацій, як напр. фундації Костюшка, Пілсудського, Коперника, Чехова, Толстого та ін. Наша — єдина українська фундація щойно народилась, і ще в пеленках. Але народилась вона здорова, бо заосмотрена поважним — чвертьмільйоновим капіталом і всіми правними і фактичними забезпеченнями. Створилась вона не як приватна інституція, але як всеукраїнська і тому конечно потрібно, щоб українська спільнота, передусім свідомі наші громадяни та організації масово вступали в її члени, вкладаючи свої фонди, які не мусять бути в найвищих сумах; ці фонди можуть бути в тисячах, сотках, чи десятках долярів, але йдеться про те, щоб основний капітал Фундації досягнув у скорому часі хоча б одного мільйона, щоб таким чином Фундація могла дійсно сповняти свої, так надзвичайно цінні для цілої нашої спільноти обов'язки. Бо за своїм статутом і програмою Фундація буде існувати вічно, якщо таке часове визначення можна вжити, заховуючи свій складений капітал нерухомим, і тільки з його відсотків уділятиме потрібні допомоги та ухвалені стипендії.

Хтось може сказати, що ми, мовляв, вже маємо катедри українознавства й дослідчий інститут в Гарварді і нам непотрібно подібних інституцій, які конкурували б між собою. У відповідь підкреслимо, що створена Фундація має зовсім інший характер і зовсім не протирічить згаданим інституціям в Гарварді. Навпаки, Фундація має у своєму пляні помагати всім українським вченим та студентам, де б вони не студіювали, чи працювали б над вибраними темами, включно з тими, що будуть студіювати, або робити дослід у Гарварді. Фундація також плянує допомагати і українським науковим інституціям, таким як УВАН, НТШ, УВУ, УКУ, чи й дослідчий інститут в Гарварді, як також українським музеям, бібліотекам і подібним нашим культурним установам. Іншими словами, Українсько - Американська

(Закінчення на ст. 3-ій)

ШОТЛЯНДЦІ ДОМАГАЮТЬСЯ НЕЗАЛЕЖНОСТИ

(ст.). — Шотляндська Націоналістична партія не хоче нічого іншого, лише державної незалежности. „Незалежність — майбутність Шотляндії", було виписано на прапорі, розвинутому над трибуною під час річної конференції в Данді. Незалежність була завжди ціллю партії, одначе, на цьогорічних недавніх зборах партії приявні висловили це домагання в рішучій формі, ніж колинебудь. Навіть становище королеви було контроверсійною темою двох тисяч делеґатів, що звичайно появляються в таких випадках у картатих шотляндських спідничках, себто в націоналістичному шотляндському строї. „Демократійна лінія закріплюється між шотляндцями і противниками шотляндців", — заявив Доналд Стюарт численній публіці, що схвильовано тупотіла ногами останнього дня конференції, 28-го травня. „Боротьба за незалежність почалася, й люди повинні перестати бути невтральні", говорив він.

У програму партії в справі незалежности Шотляндії, входить також становище королеви Єлисавети II. Величезна частина шотляндців заявилася за тим, щоб королева залишилася як конституційна володарка, з тією самою ролею, яку вона відограє в Англії. Лондонський часопис „Таймс" приніс був на днях вістку, будьто би королева Єлисавета II заініціювала приватні переговори з представниками партії шотляндських націоналістів у справі їхнього становища відносно монархії. Одначе, з Бакінґгемської Палати заперечили цю вістку. Під час недавньої ювілейної подорожі Єлисавети II по Шотляндії, захоплена юрба вітала королеву скрізь, де лише вона появлялася. Одначе, її промови у Вестмінстерській Палат, в якій вона натякнула, що хоч вона мала шотляндських королів і королев серед своїх предків, то не могла б забути, що „була коронована як королева З'єднаного Королівства Великої Британії і Північної Ірляндії". Цю заяву шотляндці вважали контроверсійною, а шотляндські націоналісти навіть говорили, що це міністри піддали королеві цю немудру пораду. Націоналісти знають, якою великою популярністю втішається Єлисавета II в Шотляндії, хоча б і тому, що серед предків, яких вона згадувала, є теж шотляндська королева Марія Стюарт.

Одначе, й шотляндські націоналісти різняться в поглядах між собою щодо справи незалежности їхньої країни. Провідники партії кладуть найбільшу вагу на незалежність, але не хочуть у публічних дебатах дати себе заплутувати в справу становища королеви. Вони розуміють, що рисковною була б політика вимог повної, негайної незалежности без попереднього перенесення цього питання на парляментарну арену, себто способа еволюції, а не революції. Опитування виявили, що велика більшість шотляндців хоче добитися незалежности парляментарним способом, а всього одна четвертина опитуваних домагалася негайної незалежности без ніяких побічних умов.

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редагує інж. Лев Яцкевич

ВІДКРИТТЯ У ГЕНЕТИЧНІЙ ТЕХНОЛОГІЇ

У науковому світі молекулярної біології ведеться під сучасну пору завзята та пристрасна дискусія за те, чи слід продовжувати експерименти з перещіплюванням генів з однієї породи до другої, чи їх припинити? Йдеться тут про хемічний розподіл та сполуку відрізків ДНА, основних молекул спадковости. Ті експерименти проводяться покищо на простій бактерії Е. колі, (есхерія колі), названій в честь німецького лікаря дитячих хворіб Теодора Есхеріха, що відкрив цю бактерію в людськім кишечнику (1885).

Шлях для генетичних дослідів відкрили поверх 100 літ тому Чарлз Дарвін, Ґреґор Мендель та Фридрих Мішер. Цей останній відізолював вперше органічні молекули ДНА, чи пак ДНК (дезоксирибонуклейної кислоти). Але їх хемічну структуру відкрили щойно 24 літ тому 2 науковці: американець Френсис Крин та англієць Джеймс Вотт, за що, до речі, отримали нагороду Нобеля. ДНА має форму подвійної спіралі, яка вміщає в собі молекули спадковости, або т. зв. гени. Чим більше скомплектований організм, тим більше в ньому генів. Наприклад, прості бактерії мають 3,000 до 5,000 генів, а людина має їх сотні тисяч. В останніх 3-ох роках американські біологи зробили два драматичні відкриття, що дуже спростили методу перещеплювання генетичного матеріялу та відчинили широко двері для основних генетичних експериментів. Обидва ті відкриття зробили в лябораторіях Стенфордського університету в Сан Франсіско біохемік Пол Берґер та молекулярний біолог Стенлі Коген.

Перший з них винайшов особливий рід ензиму, що ним можна „протинати" генетичний матеріял ДНА в довільнім місці, неначе ножем.

Другий відкрив в мікробі Е. колі характеристичний пласмид (скупчення невеликої кількости генів), що мав здатність, не тільки сприймати новий ген, але також включати його в генетичну структуру матірньої бактерії.

У той спосіб науці далося перший раз змінити структуру ДНА живого організму та створити нову форму життя. У висліді, наука дістала в свої руки нове чудесне знаряддя, що дає їй змогу розв'язати біологічну загадку, а саме, в який спосіб гени передають закодовані в них інформації своєму організмові.

Покищо наука експериментує з мікроскопійно малим організмом мікроби Е. колі, що розмножується через розподіл, вирощуючи свої ідентичні копії, неначе зіраксові відбитки. Коли впровадити в її структуру ДНА новий ген, тоді ціле нове покоління тієї бактерії матиме вже генетичну структуру та нову характеристику організму. І подумати тільки, що це тільки фантастичний початок, який може стати благословенством або прокляттям людства. Думаю, що не треба мати особливої уяви, щоб не бачити великих можливостей генетичних експериментів та маніпуляції ДНА, що становить неначе пам'ятеву матрицю кожного живого організму. Науковці вірять, що вже в недалекій майбутності можна буде впроваджувати гени вищих організмів до організму простих бактерій та вирощувати цінні гармони та ліки (напр. інсуліну). Якщо попустити віжки нашої уяви, не важко побачити час, коли науці шляхом генетичних експериментів вдасться розв'язати більшість генетичних недоліків людини, таких як: геміфілія, цукриця, пістряк, лисіння, а може й старіння. Загально сподіваються, що на початку XXI сторіччя техніка „перещеплювання" та модифікації генів розвинеться до такої міри, що медицина матиме змогу усувати наші спадкові недомагання шляхом заміни хворих, чи пошкоджених генів — здоровими.

Та хоча нова ділянка генетичної технології та дослідів становить джерело фантастичних можливостей, вона включає також велику небезпеку й риск для людини. Бо генетичні маніпуляції можуть виростити нові форми життя, що можуть стати загрозою, а то й згубою цілого людства нашої пляНети. Не слід тому дивуватися, що поруч оптимістичних голосів молодих науковців, підносяться також тверезі голоси осторога старших науковців проти втручання в дію природи та усталену нею систему еволюції життя.

Остаточно справою генетичних експериментів зайнявся американський уряд, який розвів доволі строгу контролю над ними та впровадив в них великі обмеження, що викликало, з черги, гостру реакцію багатьох науковців проти втручання уряду в наукову автономію.

У загальному науковий світ поділився на два табори: прихильників та ворогів генетичних експериментів.

Табір ворогів, який очолює емеритований професор біохемії Колюмбій-

(Закінчення на ст. 3-ій)

Богдан Певний

ЧУЖИМИ РУКАМИ

(Думки на тлі виставки „Російське і совєтське малярство" в Метрополітальному Музеї Мистецтва в Ню Йорку)

(1)

Хочеться говорити про мистецтво так, як говоримо про квіти — про їхні кольори, форму, уклад тощо. Одначе, сувора дійсність підказує щось цілковито протилежного. Ось, наприклад, якраз тепер, коли на сторінках нашої преси ведеться не зовсім відповідна дискусія над питанням наявности самобутнього українського мистецтва, в Метрополітальному Музеї в Ню Йорку проходить велика, репрезентативна виставка під кличем „Російське і совєтське малярство" (квітень, травень, червень 1977 року). Це перша цього роду виставка в Ню Йорку від 1924 року. Зорганізована вона у рамках договорів про культурний обмін між ЗСА і СССР. Організаторам виставки навіть не приходило на думку оспорювати прикметник „російське" або заперечувати існування „російського стилю", хоча це оспорювали деякі наші мистці, а саме тут, навіть цілковито наївній людині, приходить на думку поставити знак запитання над правильністю застосовуваної термінології.

Згадана виставка, як цього треба було сподіватися, знаючи совєтську дійсність, влаштована з наголосом на соціяльно-політичні аспекти. Власне, оцю політичну передумову, яка, до речі, обґрунтовувала сюжетні і стилеві переміни так як у передреволюційній Росії, так і сьогодні, осудила американська критика, зокрема рецензенти „Ню Йорк Таймс-у".

З огляду на ретроспективний характер виставки, вона розміщена за історичними етапами розвитку малярства — іконопис XIУ—XУII століть, малярство другої половини XУIII століття, романтизм, реалізм, символізм, авангард, совєтське малярство 20-их і 30-их років, після 1940 року, після 1953 року. Кожний з цих етапів супроводить пояснювальна таблиця великих розмірів. Мова тут про російське малярство і самозрозуміло немає жадного натяку про існування України, хіба, що у каталозі, у вступній статті Джона Е. Бовлта „Між Сходом і Заходом" сказано „українець Куїнджі", а у головній статті Дмитра В. Сарабінова „Російське і совєтське малярство", де говориться про багатонаціональність совєтського мистецтва, написано, що у 1960-их і 1970-их роках „українські і молдаванські мистці створили висліди, як наслідок вивчення джерел народного, примітивного мистецтва". Одначе, цих вислідів на виставці не показано.

Власне, на цій виставці, у далеко більшій мірі як колинебудь раніше, ми переконались, яку велетенську данину платить Україна Росії та у якій мірі збагачувалася і збагачується російська культура коштом українських талантів. Адже, твори Дмитра Левицького, Володимира Боровиковського, Іл'ї Рєпіна, Миколи Ярошенка, Архипа Куїнджі, Миколи Ґе та Івана Айвазовського — це перлини на виставці, а коли усвідомити собі, що певні етапи розвитку російського мистецтва немислимі без українського вкладу, стає безмежно сумно і болісно. Цей жаль скріплює ще свідомість того, що серед наших мисців на чужині, є такі, що засліплені своїми, часто уявними, успіхами відмовляються належно оцінити здобутки минулих поколінь і такі, що зводять усе нове покоління до спільного знаменника і добачають у своєму відході кінець українського мистецтва. Наївність обох поглядів годі оспорювати.

Виставка, як уже згадано, починається показом низки стилево бездоганних ікон різних російських шкіл іконопису XIУ—XУII століть. Тут, увагу глядача скеровано на впливи прославлених іконописців Теофана Грека, що творив у Новгороді та Москві від 1370 року до приблизно 1409 року, та Андрея Рубльова активного в Москві приблизно у час від 1350 до 1430 років, хоча праць цих мистців на виставці немає.

Розквіт російського іконопису без показу його початкової еволюції мимоволі викликає зацікавлення своїм корінням. Як це так, що раптом, від XIУ століття російський іконопис виступає вже в завершеній формі?

Звичайно, нам відомо, що кілька століть перед постанням Владіміро-Суздальської і Новгородської шкіл існувала Київська іконописна школа. Але, цим разом, росіяни побоялися включити мистецтво Київської Руси до своїх здобутків, так як це робили ще вчора. Тут, частинно, можна добачати наслідки усвідомлюючої активности нашої еміґрації.

Центральне місце серед виставлених ікон займає „Архангел Михаїл" Новгородської школи XIУ століття. Вона — праобраз ангелів з відомої ікони „Старозавітня Троїця" 1411 року роботи Андрея Рубльова. Тут пропонуємо читачеві самому порівняти ці дві ікони до ікон київської школи „Голова ангела" з XII століття, ангела з „Устюзького Благовіщення" та ангелів у медальйонах на „Ярославській Оранті", щоб переконатися у впливові київської іконописної школи на формування іконопису наших північних сусідів.

Згадуючи „Ярославську Оранту", треба пригадати її творця Аліпія Печерського (помер 1114 року). Життя Аліпія Печерського описане в „Печерському патерику", книзі про святих Києво-Печерської лаври. Він навчався у Царгороді, а пізніше, з 1084 року працював над розписом великої церкви Успіння Києво-Печерської лаври, яку знищили большевики, відступаючи з Києва 1941 року. „Ярославську Оранту" подарував князь Володимир Мономах церкві у Ростові, що у XII столітті був у залежности від київського престолу, звідкіля її перевезено до Ярославля у XУIII столітті. Від Ярославля походить її сучасна назва, що заступила оригінальну назву „Велика Панагія". Аліпієві Печерському приписують найдосконаліщу мозаїку його часу „Дмитра Солунського" зі Михайлівського Золотоверхого манастиря, зруйнованого большевиками 1934 року. Мозаїка „Дмитро Солунський" знаходиться тепер у Державній Третяковській ґалерії в Москві. Також, за припущенням знавців ікона „Свенсько-Печерська Богоматір" 1288 року з хрещальні Софійського собору в Києві є копією праці Аліпія Печерського. Від Аліпія Печерського починається окрема київська школа іконопису, здебільша, пов'язана з Києво-Печерською лаврою.

(Продовження буде)

ЗСА АҐРЕСИВНО...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

неділка теж пояснив, що його заява із суботи, 11-го червня, що ЗСА старатимуться здобути приятелів по цілому світі, навіть тих держав, які находяться в сфері впливів СССР, не означає, що Америка плянує повертатися до часів ,,холодної війни'', але зазначив, що ЗСА ,,мирним способом'' старатимуться встановити добрі відносини з такими державами, як наприклад, В'єтнам, Куба, Сомалія, Альжирія, Ірак і комуністичний Китай. Він заявив, що Америка хоче встановити дипломатичні зв'язки з усіма державами світу, але додав, що покищо встановлення таких зв'язків з Кубою неможливе, бо Куба посилає свої військові частини до інших країн, зокрема до держав Африки, як теж тому, що на Кубі є велика кількість політичних в'язнів.

Під час пресконференції президент Картер також виступив в обороні Андрю Янга, амбасадора ЗСА до Об'єднаних Націй, заявляючи, що деякі заяви Янга, зокрема його твердження, що колишні президенти Річард Ніксон і Джералд Форд були ,,расистами'', преса і інші засоби масової інформації ,,інтерпретували помилково''. Президент сказав, що амбасадор Янг своїми виступами здобуває для Америки приятелів серед бідніших і економічно недорозвинених країн світу, але додав, що сам Янг, і він президент Картер, погоджуються, що амбасадор Янг відтепер повинен звертати увагу теж на інші частини світу, а не майже виключно на Африку.

Президент рівнож відповів на запити в справі його енерґетичної програми, зазначуючи, що він не винує Конгресу за відкинення деяких його пропозицій, а натомість вважає, що продуценти нафтових продуктів і природного газу посилили свій спротив проти його програми, а це може мати ,,катастрофічні наслідки для країни''. Він висловив надію, що законодавці змінять своє становище і таки схвалять енерґетичну програму Білого Дому.

Президент Картер теж повідомив, що спеціяльна комісія представила йому прізвища 5-ох мужчин, один з яких правдоподібно стане новим директором Федерального Бюра Інвестиґації (Еф-Бі-Ай), як теж сказав, що будуть переведені зміни в структурі цілого розвідчого сектора ЗСА.

Станиславівці відбули свій З'їзд

Кергонксон, Союзівка (Б. Катамай). — У суботу й неділю, 7 і 8 травня ц. р. відбувся Третій З'їзд Земляків Станиславівщини на оселі Союзівка в Кергонксоні, Н. Й.

У З'їзді взяло участь 240 осіб. Були тут земляки з усіх більших осередків нашого поселення в Америці, як теж з Канади — Ванкуверу, Вінніпеґу, Торонта й Монтреалю.

У діловій частині з'їзду прийнято звіти про дотеперішню діяльність Центрального Комітету Земляків Станиславівщини, редакційної колеґії ,,Альманаху Станиславівської Землі" т: неперіодичного видання ,,Голосу Станиславівщини". З'їзд прийняв усі звіти з ентузіязмом, зокрема всі були задоволені появою ,,Альманаху Станиславівської Землі", що вже здобув собі признання й похвали, як від читачів, так і від Комісії Реґіональних Дослідів й Публікацій НТШ та фахових рецензентів в українській пресі.

По звітах уступаючої екзекутиви Центального Комітету і Контрольної комісії, що звітували за дев'ятьлітню діяльність (від вересня 1968 р. до квітня) 1977 р.) учасники З'їзду застановились над майбутньою діяльністю Комітету й вирішили одноголосно:

- Продовжувати працю й приготовляти видання другого тому ,,Альманаху Станиславівської Землі", в якому були б поміщені всі додаткові матеріяли — статті, нариси й спомини, що не були поміщені в першому томі з огляду на брак місця, а які ще є в посіданні Комітету, як також просити всіх земляків Станиславівщини прислати Комітетові додаткові матеріяли, брак яких відчувається у першому томі. В другому томі будуть теж поміщені покажчик імен для обох томів та важливіші поправки друкарських помилок.

— Продовжувати видання неперіодичного видання ,,Голосу Станиславівщини" в журнальному форматі як попередніх сім чисел. З цьою метою проситься всіх земляків, які не були на з'їзді подати свої адреси, щоб забезпечити собі отримання цього журналу.

— Скликати З'їзди Станиславівців частіше, найменше щодва роки, для втримання живого товариського зв'язку всіх земляків.

Щоб здійснити ці рішення З'їзд обрав нову управу Центрального Комітетту Станиславівщини, до якої ввійшли: голова — Богдан Катамай, заступник голови — д-р Богдан Шебунчак, д-р Михайло Логаза й мґр Євген Орищук; секретарі — Ліда Гладка й Оксана Луцька; скарбник — Евген Луцький; пресовий референт — Осип Чайський; Контрольна комісія: інж. Роман Раковський, д-р Данило Антоневич і інж. Володимир Приймак. На членів ширшого Комітету покликано представників більших громад наших земляків, а то з Клівленду — Ярема Попель і Степан Зубаль, Чікаґо — інж. Роман Припхан, з Рочестеру — мґр Анастазія Смеречинська; Джерзі Сиґі — Василь Бойко; Ню Йорк — Іванна Лисинецька; Едмонтон — інж. Михайло Когут; Вінніпеґ — мґр Петро Салига й Торонто — ред. Володимир Макар та інж. Ярослав Федюшко. З інших громад - Управа Комітету адоптуватиме додаткових представників.

Вибором нового Комітету закінчено ділову частину З'їзду, що тривала три години. Взірцеве, спокійне й фахове переведення цієї частини З'їзду завдячували учасники з'їздовій президії, до якої входили: д-р Осип Бойчук, д-р Михайло Логаза й Богдан Дейчаківський, а секретарювала Мирослава Приймак. До почесної Президії покликано: Софію Олесницьку, Іванну Шмериковську-Приймy, проф. Романа Чубатого, Ярославу Барнич, інж. Романа Раковського, Дарію Бойчук, о дек. Гавкаляка, ЧСВВ, Михайлину Мосору, проф. Івана Ґолембіовського, Теодора Дзюбіну й ред. Івана Дурбака.

Увечорі цього ж дня відбувся бенкет, концерт і забава до раннього ранку. Господарем програми цього вечора був інж. Ярко Рубель. Він відчитав перш усього привіт-благословлення для цього З'їзду від Блаженнішого Патріярха з Риму, що його приявні прийняли бурею оплесків, і привіти від НТШ, проф. Івана Ґолембійовського та інших товариств і осіб.

По бенкеті відбувся концерт на якому окрім однієї акомпаньяторки, виступали станиславівські артисти, а саме: Христина Липецька в супроводі проф. Ігоря Соневицького, піяністка Таіса Богданська, рецитаторка Ірина Барнич-Дубас, оперовий співак Богдан Чаплинський в супроводі Зої Маркович і рецитатор — Аскольд Лозинський. Проф. д-р Юрій Фединський поділився із земляками споминами про Станиславів з-перед півсторіччя. По концерті до веселої забави приграла оркестра ,,Зелене Жито" з Філядельфії.

В неділю — Служба Божа в місцевій церкві на Союзівці, що її відправили для своїх земляків о. ігумен Гавкалюк, ЧСВВ з Глен Ков, Н.Й. та о. Богдан Ганушевський з Ванкуверу, Західня Канада. Проповідь виголосив о. ігумен Гавкалюк. По Службі Божій — спільна фотографія, спільний обід і прощання. Під час спільного обіду, голова Комітету дякував директорові Союзівки п. В. Квасові за справжню українську гостинність.

Дім СУМА - центр українського життя в Йонкерсі

Шість років проминуло від часу, коли Організації Українського Визвольного Фронту і Організація Оборони Лемківщини в Йонкерсі святочно відкрили і посвятили один із кращих українських домів на сході українського поселення.

Цей дім став центром для суспільно-громадського і культурного життя українців Йонкерсу і околиць. Дім СУМА розпоряджає простою залею на горішньому поверсі, в якій відбуваються загально-національні свята чи інші імпрези загально громадського характеру. А також тут відбуваються весілля, ювілеї української громади і часто випозичають чужинці.

Крім головної залі на партері є менша заля із меншою кухнею. На цьому поверсі має своє приміщення Кредитівка СУМА, яка за цей відносно короткий час існування вже перейшла 2 мільйони дол. вкладу. Її приміщення починає бути замале і Дирекція вже поробила певні заходи для поширення.

Дуже активним є осередок СУМА, який відбуває свої сходини двічі в тиждень для старшого і молодшого юнацтва. Дуже активною є спортова ланка при Осередку СУМА ,,Крилаті", які нараховують кілька дружин копаного м'яча, юнаків і дружинників, які змагаються майже кожної неділі за першенство. СУМА має також відбиванкову дружину дівчат і хлопців, танцювальні групи, співучі та інші.

ОЖ ОЧСУ зорганізував при вході модерний і гарний кіоск українського мистецтва (вишивки, кераміка, різьба і т. п.) який часто подивляють і не-українці.

СУМ і ООЧСУ мають свої вигідні приміщення на сходини, як також мають кімнату спортовці. З усіх приміщень користають також інші організації поза Визвольним Фронтом як УККА, який відбуває свої сходини, Відділи УНСоюзу, ,,Провидіння", Народної Помочі, Оборона Лемківщини, тут відбуває свої наради Батьківський Комітет школи українознавства та інші. Дім СУМА став насправді українським громадським домом і центром українського життя. Із всіми цими приміщеннями дуже часто в домі замало місця для всіх, зокрема для молоді якої скільність постійно росте, і вони вимагають більше простору. Щоб до певної міри розв'язати цю проблему, Дирекція дому в порозумінні із співвласниками дому при підтримці громади закупила велику посілість, кошт якої виносив майже 100,000 дол. На цій посілості вже викінчено просторе місце на паркування авт і приготовано спортову площу на відбиванку, кошиківку, теніс та інші спортові гри. Із цієї спортової площі наша молодь, а головно юнацтво зможуть користати від ранньої весни до пізної осени.

Дім із новою площею обведеною високими деревами виглядає справді імпозантно. Відкриття і посвячення нової площі відбудеться 26-го червня ц. р. Після офіційної частини буде влаштований український фестиваль із широкою мистецькою програмою, показом нашого мистецтва, ноші, різних українських страв тощо.

Все українське громадянство, старших і молодь до участи сердечно запрошує Комітет Фестивалю і Управа Дому.

М. Бурчак

ЗА ТРИВАЛИЙ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Фундація, як і її попередниця в Канаді — Народна Фундація ім. Шевченка, взяла на себе обов'язок в міру можливостей, що залежать від жертвенности цілої української громади, обслуговувати ту ж громаду, не прикріплюючись до жадної американської інституції, ані американського університету; управляють нею українці, щоб служити вільній українській культурі й науці.

Так, отже, Українсько-Американська Фундація дійсно вважається найбільшим осягом української спільноти в ЗСА в соту її річницю. Тож, перефразуючи знаменні слова великого Ольжича, скажемо: Берімо, милуймося і будьмо, будьмо!

ВІДКРИТТЯ У ГЕНЕТИЧНІЙ ТЕХНОЛОГІЇ

(Закінчення зі ст. 2-ої)

ського університету Чарґафф ставить питання руба: яке право має людина гратися з ,,генетичним вогнем'' та зміняти дію еволюції на нашій плянеті, яку природа переводить вже кілька мільйонів літ?

Табір прихильників генетичних експериментів, який репрезентує згадуваний вже попередньо Стенлі Коген, твердить, що людина вже 10,000 літ зміняє природний порядок еволюції перехрещуванням пород звірят та рослин, вирощуванням гібридів та вживанням щіплянок та антибіотиків, не слід також забувати, що ,,еволюційна мудрість'' природи дала людині комбінацію таких ,,спасенних'' генів, як: холера, віспа, жовта гарячка, тиф, поліо та пістряк. Хто з них має правду, покаже найближче майбутнє.

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього, ненадійно відійшов від нас у Вічність, дня 21-го квітня 1977 р., наш Найдорожчий і Невіджалуваний

МУЖ, ТАТО і ДІДУСЬ

бл. п.

Інж. ЮРІЙ МАТУШЕВСЬКИЙ

Цісю дорогою складаємо сердечну подяку всім Тим, хто відпровадив Його у вічну путь.

Дякуємо Всечеснішим отцям: о. В. Базилевському і о. П. Фалькові за переведення похоронів, проф. Завітневичеві, п-ні Г. Шерей за участь у співі.

Дякуємо Родині, що прибула з Канади і з-поза Ню Йорку.

Дякуємо за квіти, телефони, листи і пожертви на добродійні цілі (особливо Співпрацівникам ф-ми Сінтстед в Ню Йорку) за молитви в 9-ий і 40-ий дні і в День уродин.

Дякуємо за промови під час тризни п-ні І. Шох і ред. І. Світові.

Дякуємо за поміч мені у полагоджуванні справ в різних урядових інституціях. Особливо п. інж. С. Заброцькому, п-ні І. Шох, п. І. Вільсон, як рівнож п-ні О. Радиш, полк. В. Задоянному і іншим, що старались мені, необізнайомленій в тих справах, у хвилинах великого смутку і духового заломання допомогти порадою.

Ще раз Всім щира подяка і нехай Вас всіх Бог винагородить.

АНГЕЛИНА — дружина
з донею ОКСАНОЮ, зятем,
внуками і Ріднею

В глибокому смутку повідомляємо Членів і Симпатиків 2-го Відділу ООЧСУ, Членів установ Українського Визвольного Фронту та Українське Громадянство про трагічну смерть місто-голови 2-го Відділу ООЧСУ

бл. п.

МИХАЙЛА КОЦКА

нар. 27-го липня 1919 року в Камянеці, біля Ужгороду, Карпатська Україна, який загинув у невияснених обставинах в Елленвілл.

ПАНАХИДИ: в понеділок і вівторок, 13 і 14-го червня в похоронному заведенні П. Яреми, о год. 7:30 веч.

ПОХОРОН відбудеться в середу, 15-го червня 1977 р., о год. 9 рано з церкви св. Юра, на цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Родині Покійного складаємо вислови глибокого співчуття.

УПРАВА 2-го ВІДДІЛУ ООЧСУ
та
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ

В глибокому смутку повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що в четвер, 26-го травня 1977 року, відійшла від нас у Вічність на 84-му році життя, наша Найдорожча

МАМА, БАБУНЯ І ПРАБАБУНЯ

бл. п.

МАРІЯ ГАЛЬКЕВИЧ з ФЕЩУРІВ

вдова по бл. п. Володимирові, бувшому урядникові Головної Пошти у Львові, народжена у Підгірцях біля Золочева.

ПОХОРОН відбувся в суботу, 28-го травня 1977 року з Української Католицької Церкви св. Петра і Павла у Коговз, Н. Й. на парохіяльний цвинтар.

Горем прибиті:

РОМАН ГАЛЬКЕВИЧ — син з дружиною МАРІЄЮ
АННА ҐОҐОША — дочка з чоловіком ВАСИЛЕМ

внуки:

ОРЕСТ ҐОҐОША з дружиною БЕТСІ
ОКСАНА ШУЛЯКЕВИЧ з чоловіком ЛЮБОМИРОМ
БОГДАН ГАЛЬКЕВИЧ з дружиною МАРІЄЮ

правнуки:

ОКСАНА, КАСАНДРА, ТАНЯ, СТЕФАН І КАТРУСЯ ҐОҐОШІ
МАРКІЯН і ЖДАН ШУЛЯКЕВИЧІ
АНДРІЙКО ГАЛЬКЕВИЧ

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА і БАБУНЯ

бл. п.

СОФІЯ із СИНЕНКІВ ГРИБИК

перенеслася до Вічности дня 12-го червня 1977 року.

ПАНАХИДА в середу, 15-го червня 1977 р., о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин в Ірвінґтоні, Н. Дж.

ПОХОРОН в четвер, 16-го червня 1977 р., о год. 9:30 ранку, до церкви св. Ів. Хрестителя, а опісля на цвинтар Hollywood Memorial Park в Union, N.J.

В глибокому смутку:

ВАСИЛЬ — муж
ЛЮБА — дочка
МИРОСЛАВ РОГОВСЬКИЙ — зять
НЕСТОР — внук
МАКСИМ — швагер з дружиною ЮЛІЄЮ
БОГДАН — швагер з дітьми МАРІЄЮ і СТЕФАНОМ
Родина в Америці, Україні, Австралії, Англії і Польщі

Сповіщаємо Громадянство, що в Клівленді, Огайо, 8-го червня 1977 року, на 89-му році життя, до славних сторінок нашої історії відійшов наш Дорогий Земляк і Приятель, Дійсний Сотник Визвольних Змагань, Лицар Хрестів за Зимові Походи

славної пам'яті

ВАСИЛЬ ФЕДОРОВИЧ ПАДАЛКА (РУБАН)

Покійний родився в с. Дубовичі, на Глухівщині, в родовитій козацькій сім'ї, яка прийшла сюди із Полтави в 1814 році. Закінчив Золотоношівську гімназію та кінноту корнетську школу в Твері. Служив у російській армії, 1909-1917. Служив в Українській Армії за Центральної Ради, за Гетьманату, за Директорії, 1917-1921. Делеґат на Першім Українськім Військовім З'їзді в Києві, 1917. Провадив українізацію в Сьомому Корпусі російської армії, 1917. В кінці 1917 р. із своєю сотнею вибиває большевицьку банду з Шостоковського порохового заводу. Належав до персональної охорони Гетьмана Скоропадського в час офіційної візити до Кайзера в Берліні, 1918. По відступі Директорії, був в таборах інтернованих в Калуші. В чині повного сотника провадив групами в час Першого та Другого Зимових Походів, де був ранений і відморозив ногу.

Свідок на Паризькім процесі в обороні честі С. Петлюри, 1927. Автор спогадів про Зимові Походи у ,,Вісті Комбатанта".

В Америці: член українських комбатантів, інших установ, та добрий прихильник українського Гарварду. Впродовж років помагав українським комбатантам-інвалідам, що жили в старинцях Німеччини.

Тіло Сотника спочило на Бавнд Бруку в супроводі щирих молитов отця Федора Коваленка.

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ТОБІ, ПАНЕ СОТНИКУ!

Родини земляків:

ПОБИВАЙЛО, СТОВБА, НОРКА, САМІЙЛЕНКО, КОЛОДА, СУЩЕНКО, ГАЛАТ-АДАМОВИЧ, ФЕДЧЕНКО, МАКОГОН, ВЕРХІВСЬКИЙ, пані полковникова ШКОРУПА, та вся парафія Святої Тройці в Клівленді, Огайо

Управа НТША...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

Зборів і Президії рішено віддати до друку перші три томи „Історії України-Руси" Михайла Грушевського, що їх англійський переклад уже готовий. Науковий секретар проф. М. Чировський доповідав про видані в останніх місяцях твори, між ними дві останні книги „Записок НТША, і про ті, які знаходяться або в друкарні, або в підготові до друку. Рішено шукати автора чи авторський колектив для видання англомовного університетського підручника „Історії України". Проф. С. Горак підкреслив конечність видання у двох томах джерел до історії України. Рішено також перевести Нуковий З'їзд із активною участю усіх існуючих українських наукових установ і осередків з нагоди 30-річчя існування НТША і тамошні доповіді видати окремим збірником. Багато уваги присвячено участі НТША в американських і міжнародних наукових з'їздах та членству НТША в різних американських Товариствах. Обмірковувано також приєднання до НТШ різних, у принципі прихильних українцям, чужинецьких учених. Щоб затіснити зв'язки з американським та чужинецьким науковими світами рішено видавати анлійською мовою „Річники", за зразком американських „Їрбук-ів" чи німецьких „Ягрбух-ів", різних поважних університетів. Перший такий „Річник" повинен вийти під кінець цього року. Рішено теж поміщувати „Хроніку НТША" у „Записках", як теж сприяти студіюючій молоді стипендіями.

Багато уваги присвячено справі бібліотеки. Рішено подбати про фахового бібліотекаря на повний час праці (очікується зголошування кандидатур) та обов'язково якнайшвидше скаталогувати існуючий стан книжок у бібліотеці. Ця бібліотека зростає, але не має належного приміщення: рішено тимчасово примістити її, з уваги на тягар, на партері будинку та, шукаючи за новим об'єктом, мати на увазі головно пригоже приміщення для бібліотеки і архіву. Окрема, покликана ще за попередньої каденції, Комісія під проводом д-ра Р. Осінчука безперервно розглядається за можливістю придбання нового дому. Була однозгідна думка, що поруч із потребою ощаджування грошей, потрібних передусім на науково-видавничу діяльність, нашій репрезентаційній найстаршій науковій установі потрібний дім, куди можна би запрошувати й чужинецьких науковців, чого тепер не можна робити. Проф. В. Лев, директор бібліотеки НТША, обіцяв переговорити бібліотечну справу з головою Бібліотечної комісії проф. Ю. Федиським, з яким протягом місяця перебуватиме у Римі в Українському Католицькому Університеті. Рішено теж у принципі співпрацювати з УККА під редакційним і фінансовим оглядами у виданні англомовної книги „Українці в Америці". Говорено теж про можливості розвантаження запасу книжок і прийнято в цій справі деякі практичні постанови, м. ін. — створивши для цієї справи окрему Комісію під головуванням д-ра В. Савчака. Проф. о. М. Войнар звернув увагу, що на переведеній під кінець травня ц. р. 3-денній науковій конференції у Гарвардському центрі українознавчих студій виступали численні дійсні члени НТША, що вказує на покращання взаємин між цими двома нашими науковими осередками. Для покращання відносин між автономними крайовими НТШ (Американське, Европейське, Канадське і Австралійське) рекомендовано приспішити скликання Головної Ради, якої не було від 5-ох років.

Скарбник НТША, член Президії, д-р В. Нестерчук доповідав про фінансові справи. Впорядковано справу податків від нерухомости в Кергонксоні (запис покійних Данильченків), при чому вживається заходів, щоби продати залишену ще там лісову частину. Доповідач поінформував про існуючі можливості льокати готівки та про склад Фінансової комісії, зложеної із наших найкращих фахівців цієї справи. Затверджено запропонований ним бюджет, приблизно по лінії прийнятого на останніх Загальних Зборах 3-річного бюджету, по кругло 100,000 дол. річно. Головну позицію по стороні видатків займає книжково-видавнича справа, а по стороні прибутків — відсотки від льокати капіталу, членські внески і пожертви та записи патріотичних громадян, які мають зрозуміння для важливости цієї наукової установи. Ось востаннє інж. Софія Гаєвська з Кольорадо надіслала пожертву 1,000 дол. з призначенням на англомовне видання „Історії України-Руси" М. Грушевського та померлий восени мин. року Осип Гузь записав на НТША разом 17,865,98 дол.

Однаково наради Президії, як Управи переходили у повній гармонії, якої не псували різниці думок на різні ділові справи: в усіх важливих справах приявні доходили остаточно до згідливого рішення.

Совєтські власті...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

ми. Вони розійлися, але не минуло тридцять секунд як до Тота під'їхав совєтської марки „Фіят" із поліцистами зодягненими в цивільний одяг і „втягнули мене, із порожнім дзбаночком, до автомобіля. Ми мчали як ракета, а двох поліцистів тримали мене за руки".

В дальшому Тот розповідає, що Пєтухова рівнож схопили поліцисти, всадили у велику чорну „Волгу" і кудись повезли. Після цього як Тота привезли на поліційну станцію, урядуючий інспектор не дозволив йому потелефонувати до американської амбасади, але сказав, що він викличе представника совєтського міністерства закордонних справ. Такий представник прибув, а після вислухання звідомлення одного із поліцистів інспектор викликав ще науковця („Н. Й. Таймс" подає, що це був Л. В. Михайлов, член Академії Наук СССР, але Тот у своєму репортажі не ідентифікує його),. а опісля службовця КҐБ Спаркіна. Вкінці, каже Тот, що йому за дві і пів години дозволено потелефонувати до американської амбасади, звідкіль до 15 хвилин прибув віцеконсул Л. Наппер. Хоча він відмовився підписати поліційну версію, йому заявили, що він може іти.

На закінчення репортажу Тот висуває можливість, що цілий інцидент був зааранжований совєтськими властями, щоб безпідставно нап'ятнувати ще одного американського журналіста як шпигуна.

Згідно з останніми повідомленнями західніх пресових аґенцій у вівторок, 14-го червня, совєтські власті не дозволяють Р. Тотові на виїзд з СССР аж до закінчення повної перевірки цілої справи. Як причину заборони на виїзд з СССР, совєтські власті вказують на спробу Тота „вивезти із СССР політичні і військові секрети".

НОВА ЗАЯВА...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

Барладяну і репресій проти нього, пишуть:

„Ми не знаємо, як довго триватиме слідство, а тим самим, як Барладяну довго голодуватиме... Ми стурбовані тим, що остаточно не можна виключити небезпеки приміщення Барладяну у психіятричній лікарні. Бо хоч психіятри визнали його нормальною людиною, та діягноза мала чисто конюнктурний характер. Наприклад, Гуленко заявив: „Ну, якщо б ми визнали його божевільним, то ви вчинили б ще більший крик". Проте, коли сьогодні страх перед протестами громадськости відвернув загрозу психіятричної лікарні, то ніяк не відомо, що буде завтра.

Тим не менше, наші турбування і наші зусилля зовсім недостатні для того, щоб облегшити долю нашого товариша і друга. Тому ми просимо Вас звернутися до компетентних радянських органів з такими пропозиціями:

а) щоб вони вживали більш гуманних засобів припинити „проступну діяльність" Барладяну; б) якщо це покажеться неможливим, щоб вони дозволили на побачення Барладяну з його родиною та щоб допустили медичну комісію (у присутності рідних) провірити стан здоров'я Барладяну; в) щоб приспішити слідство і якнайскорше розглянути справу в суді.

Ми надіємося, що Ваше заінтересування і Ваші дії будуть мати корисний вплив на долю Барладяну і взагалі на умови, в яких перебувають ув'язнені, а теж на норми, які допускають позбавлення волі людей, як засобу для політичного переслідування.

Барладяну Валентина Сергієвна, Одеса, вул. Салтикова-Щедрина 10,
Тимчук Леонид Миколайович, Одеса, 270005, вул. Індустріяльна 14, кв. 4,

Городенцев Юрій Сергійович, Одеса, вул. Малиновського 27, кв. 19,
Сірий Леонид Михайлович, Одеса, 270005, вул. Фрунзе 199, кв. 128,

Сіра Валентина Леонидівна, Одеса, 270005, вул. Фрунзе 19, кв. 128,
Голумбієвська Анна Вікторівна, Одеса, вул. Мойсеєнка 8, кв. 13".

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 19-го ЧЕРВНЯ 1977 р.

ПАТЕРСОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 64-Відд., о год. 2-ій по пол., точно, у Вінярського. Проситься чл. прибути і вирівняти залеглі вкладки. — Ів. Бурний, секр.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ОСИП ВАВРІВ, член 45 Відд. УНС Т-ва Любов в Філядельфії, Па., помер 16 січня 1977 р. на 78 р. життя. Нар. в 1898 р. в Україні і став членом УНС в 1930 р. Залишив у смутку дружину Розалію. Похорон відбувся 20 січня 1977 р. на цвинтарі Овкленд в Філядельфії, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

РОМАН ҐНОЙ, член 361 Відд. УНС Т-ва Дністер в Ню Йорку, Н. Й., помер 5 січня 1977 р. на 74 р. життя. Нар. в 1903 р. в Україні і став членом УНС в 1949 р. Залишив у смутку дружину Параскевію, синів д-ра Юліяна, Володимира, дочки Марусю і Ольгу, та ближчу і дальшу родину в Америці і Україні. Похорон відбувся 10 січня 1977 р. на цвинтарі Ґейт оф Гевен в Ню Йорку.

Вічна Йому Пам'ять!
І. Пригода, секр.

ВОЛОДИМИР БУЯРИН, член 24 Відд. Б-ва св. Григорія в Ренкен, Па., помер 3 лютого 1977 р. на 57 р. життя. Нар. в 1919 р. в Бреддок, Па. і став членом УНС в 1938 р. Залишив у смутку сестру Марію. Похорон відбувся 7 лютого 1977 р. на цвинтарі Бреддок в Бреддок, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ЮРІЙ ЛЕСЮК, член 399 Відд. УНС Б-ва св. Василія в Філядельфії, Па., помер 12 листопада 1976 р. на 82 р. життя. Нар. в с. Волиці, Жидачівського пов., Україна і став членом УНС в 1917 р. Залишив у смутку родину в Україні. Похорон відбувся на цвинтарі св. Марії у Факс Чейс в Філядельфії, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ГРИГОРІЙ АНДРУСИШИН, член 204 Відд. УНС Т-ва о. А. Гончаренка в Ню Йорку, Н. Й., помер 5 лютого 1977 р. на 51 р. життя. Став членом УНС в 1961 р. Залишив у смутку дружину Стефанію, дочки Лідію і Любов та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 9 лютого 1977 р. на цвинтарі Св. Духа в Гамптонбург, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
В. Палідвор, секр.

ЛЕВКО ЧАЙКІВСЬКИЙ, член 307 Відд. УНС Б-ва Митр. А. Шептицького в Бостоні, Масс., помер 16 квітня 1977 р. на 19 р. життя. Нар. в 1958 р. в Бостоні, Масс. і став членом УНС в 1972 р. Залишив у смутку матір Люсю і батька Ярослава та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 21 квітня 1977 р. на цвинтарі св Йосифа в Бостоні, Масс.

Вічна Йому Пам'ять!
Д. Галонжка, секр.

КСЕНІЯ ЛОКАЄНКО, членка 424 Відд. УНС Т-ва Крути в Філядельфії, Па., померла 23 квітня 1977 р. на 78 р. життя. Нар. в 1899 р. в Україні і стала членкою УНС в 1954 р. Залишила у смутку дочок Марію і Ніну з чоловіками і дітьми. Похорон відбувся 25 квітня 1977 р. на укр. прав. цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Її Пам'ять!
Трипупенко, секр.

ЛЕСЯ СУМИК, членка 263 Відд. УНС Т-ва Запорожська Січ в Фултон, Н. Й., померла 14 травня 1977 р. на 17 р. життя. Нар. в 1959 р. в Фултон, Н. Й. і стала членкою УНС в 1960 р. Залишила у смутку батька Петра, матір Джосефіну, бабцю Софію та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 17 травня 1977 р. на цвинтарі св. Марії в Фултон, Н. Й.

Вічна Її Пам'ять!
П. Сумик, секр.

НИКОЛА МОСКАЛЬ, член 83 Відд. УНС Т-ва ім. І. Франка в Філядельфії, Па., помер 11 травня 1977 р. на 70 р. життя. Став членом УНС в 1953 р. Залишив у смутку дружину Анну, двох синів, одну невістку, дві дочки, одного зятя, двох внуків та ближчу і дальшу родину в Америці і Україні. Похорон відбувся 14 травня 1977 р. на цвинтарі в Факс Чейс в Філядельфії, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ПАВЛІНА КІТ, членка 379 Відд. УНС Б-ва св. Юрія в Чікаго, Ілл., померла 7 травня 1977 р. на 80 р. життя. Нар. в 1897 в Самборі, Україна і стала членкою УНС в 1950 р. Залишила в смутку сина Антона з дружиною Іванною та двома внуками. Похорон відбувся 10 травня 1977 р. на цвинтарі св. Отця Николая в Чікаго, Ілл.

Вічна Її Пам'ять!
М. Семків, секр.

ВАСИЛЬ РОГОЖИНСЬКИЙ, член 427 Відд. УНС Т-ва ім. І. Франка в Ст. Кетеринс, Онт., помер 28 квітня 1977 р. на 68 р. життя. Нар. в 1909 р. в Сарафинцях, пов. Городенка, Україна і став членом УНС в 1966 р. Полишив у смутку дружину Анну, дочку, сина 13 внуків і 2 правнучки. Похорон відбувся 2 травня 1977 р. на цвинтарі Вікторія Лавн в Ст Кетеринс, Онт.

Вічна Йому Пам'ять!
П. Дяків, секр.

МИХАЙЛО ПЕТРУНЯК, член 106 Відд. УНС Т-ва св. Миколая в Чікаго, Ілл., помер 12 травня 1977 р. на 80 р. життя. Нар. в 1897 р. в Україні і став членом УНС в 1958 р. Залишив у смутку дочку Лідію, сина Ігора, внуків і правнуків та ближчу і дальшу родину в Америці, Канаді і Україні. Похорон відбувся 14 травня 1977 р. на цвинтарі св. Николая в Парк Рідж, Чікаго, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!
Управа Відділу

ПЕТРО БІЛОУС, член 327 Відд. УНС Т-ва Запорізька Січ в Гемстеді, Н. Й., помер 6 травня 1977 р. на 84 р. життя. Нар. в 1893 р. в Україні і став членом УНС в 1918 р. Залишив у смутку дочки Катерину і Марію з родинами. Похорон відбувся 9 травня 1977 р. на цвинтарі в Пайн Лавн Меморіял Парк Ріверлавн, Л. Ай.

Вічна Йому Пам'ять!
А. Копистянський, секр.

СТЕФАН ВАСЬКІВ, член 217 Відд. УНС Б-ва св. Йосафата в Рочестері, Н. Й., помер 14 лютого 1977 р. на 78 р. життя. Нар. в 1899 р. в с. Черники Середні, Україна і став членом УНС в 1959 р. залишив у смутку дружину Марію, сестру, двох братів в Україні. Похорон відбувся 17 лютого 1977 р. на цвинтарі Голі Сепулчер в Рочестері, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Т. Кубарич, секр.

МАРІЯ ЛЮТАК, членка 287 Відд. УНС Т-ва Сини України в Джерзі Сиґі, Н. Дж., померла 4 лютого 1977 р. Нар. в 1904 р. в Україні і Залишила у смутку дочку Анну. Похорон відбувся 7 лютого 1977 р. на цвинтарі Гайте оф Гевен в Іст Гановер, Н. Дж.

Вічна Її Пам'ять!
Б. Ясінський, секр.

ІВАН ЯРОШ, член 238 Відд. УНС Т-ва ім. Є. Коновальця в Бостоні, Масс., помер 31 січня 1977 на 5[illegible] р. життя. Нар. в 1918 р. в Бостоні, Масс. і став членом УНС в 1956 р. Залишив у смутку дружину Маргарету та четверо дітей і трьох внуків. Похорон відбувся на цвинтарі Мт. Говп в Бостоні, Масс.

Вічна Йому Пам'ять!
Анна Ремік, секр.

ВОЛОДИМИР БАБЕНКО, член 219 Відділу УНС Т-ва ім. М. Грушевського в Нюарку, Н. Дж., помер 18 січня 1977 р. на 49 р. життя. Нар. в 1927 р. в Харкові, Україна і став членом УНС в 1954 р. Залишив у смутку дружину Євгенію, сина Юрія та дочку Таню. Похорон відбувся 21 січня 1977 р. на укр. прав. цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
М. Юров, секр.

ЙОСИФ ВОЛК, член 59 Відд. УНС Т-ва Українська Січ в Бріджпорті, Конн., помер 29 січня 1977 р. на 86 р. життя. Нар. в 1891 р. в Україні і став членом УНС в 1933 р. Залишив у смутку племінницю Ольгу Носаль. Похорон відбувся 1 лютого 1977 р. на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Стратфорді, Конн.

Вічна Йому Пам'ять!
Т. Сливінський, секр.

ІРЕНА НОВОСАД, членка 395 Відд. УНС Т-ва Мит. А. Шептицького в Палатайн, Огайо, померла 15 січня 1977 р. на 83 р. життя. Нар. в 1893 р. в с. Неслухів, Україна і стала членкою УНС в 1959 р. Залишила у смутку синів д-ра Евгена і д-ра Мирона та ближчу і дальшу Родину. Похорон відбувся 19 січня 1977 р. на цвинтарі св. Миколая в Чікаго, Ілл.

Вічна Її Пам'ять!
Стефанія Лісович, секр.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

ТАРЗАН, Ч. 7771. Помпус плянує

REALISM! WE'RE ALWAYS STRIVING FOR MORE AND MORE REALISM!
IF THAT'S WHAT AUDIENCES WANT—THAT'S WHAT POMPUS GIVES THEM...
I'LL GIVE THEM A DEATH SCENE THAT WILL GO DOWN IN MOVIE HISTORY!
HA HA HA

— Реалізм! Ми завжди страємося зробити наші фільми якнайбільш реалістичними!

— Якщо публіка хоче того, то Помпус задовольняє їхні їхні бажання...

— Покажу їм таку сцену смертти, що вона ввійде в історію кінофільмів! - Ха-ха-ха!